

LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU VLAHUȚĂ” ȘENDRICENI
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALECĂ IVĂN GHILIA”

COORDONATORI:
PROF. GRĂDINARIU VIOLETA
ING. NISTOR MARIUS

CARTE DE BASME A FOST ODATA ...

ȘENDRICENI
2017

LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU VLAHUȚĂ” ȘENDRICENI
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALECU IVAN GHILIA”

COORDONATORI:
PROF. GRĂDINARIU VIOLETA
ING. NISTOR MARIUS

CARTE DE BASME A FOST ODATĂ ...

ȘENDRICENI
2017

COORDONATORI:

Prof. Grădinariu Violeta
Ing. Nistor Marius

ISBN 978-973-0-24871-5

CUVÂNT ÎNAINTE

A fost odată ca niciodată și va fi

V-ați imaginat vreodată un lucru mai frumos decât acela ca, pur și simplu, copiii să-și scrie propriile basme?! Un spiriduș să-ți șoptească la ureche: „scrie despre Făt-Frumos așa cum ți-l imaginezi, tu, copile!”, iar „spiridușul” să fie, spre exemplu, Doamna de Română?!

În vremea lui *Batman și a Halloween-ului* e un miracol de-a dreptul faptul că niște copii reușesc să navigheze pe ape limpezi spre tărâmul temporar părăsit al ethosului popular, dându-ne nu numai senzația, dar și certitudinea că „gena mutantă” dispare, iar „codul genetic” cultural nu va mai fi afectat, altminteri distrugerea lui fiind simptom de boală incurabilă a unui popor care merge spre extincție, trecând prin faza de „populație”.

Profesorul de Limba și Literatura Română poate deveni, pe măsura harului său, un puternic „antivirus” în lupta cu acest altoi cybernetic al lumii contemporane, roditor de altfel, dar până la punctul

de inflexiune din care lucrurile o pot lua razna.

Basmul va fi întotdeauna calea cea mai scurtă până la stele, nicio invenție spațială nu te va duce, instantaneu, acolo unde nici cu gândul nu gândești. Sublima forță a basmului este, deopotrivă, efect și cauză a Cuvântului. Putem simți asta citind scurtele basme din această colecție.

Cum spune proverbul ... „vorba multă, sărăcia omului”. Așadar vă invit să trageți fotoliul lângă gura sobei, să meditați o clipă în fața ceaiului aburind și să vă cufundați, ca într-o rugăciune, în lectura acestei cărți. Eu am făcut-o și gândul m-a purtat la cele spuse cu har de Sf. Ioan Gură de Aur despre puterea educației și a educatorului, în sensul că pictorul sau sculptorul creează doar figuri fără viață, pe când educatorul creează „chip viu spre bucuria sa, a oamenilor și a lui Dumnezeu”.

Deci, a fost odată ca niciodată și va fi, am încălecat pe-o șarpe și în urmă a rămas ceva: povestea unor educabili care au devenit educatori.

Gabriel ALEXE

CUPRINS

1. Giuseppe și Gerda (Dohotariu Dumitrița Creola).....	8
2. Prâslea și Vrajitorul cel rău (Grigoraș Semida).....	10
3. Disparația misterioasă (Șfaițer Andreea Roberta)	13
4. Făt-Frumos și fata de împărat (Milian Denisa).	16
5. Regatul magic (Grădinaru Cătălina).....	18
6. Tărâmul fermecat (Tărnăuceanu Eliseia).	21
7. Împăratul neștiutor (Grigoraș Estera).....	23
8. Fiul împăratului (Grigoraș Semida)..	26
9. Fiul de împărat și cele trei fire de iarbă (Dohotariu Alexandru Iulian).	29
10.Făt-Frumos și prințesa vrăjită (Barabasa Mihaela)..	32
11.Împăratul și fata cea săracă (Ignat Amalia).....	35
12.Inimă de piatră (Bucariu Ioana).	38
13.Făt-Frumos și fata Gheonoaei (Bălinișteanu Mădălina).	41
14.Făt-Frumos și Râul Fermecat (Popescu Denis).....	44
15.Făt-Frumos cu ochii negri (Ababei Federica).	46
16.Făt-Frumos și Scorpia (Ababei Federica)..	48
17.Făt-Frumos și pasărea rănită (Barabasa Dragoș Sergiu).	50
18.Floarea tinereții (Solomon Andreea Nicoleta).	53
19.Făt-Frumos și firul de busuioc (Ioniță Giorgiana Daria).	56
20.Făt-Frumos și pasărea fermecată (Bucariu Mădălina Elena). ..	59
21.Făt-Frumos și crinul de argint (Dohotariu Diana Narcisa).	63
22.Împărăteasa și vrăjitoarea din vis (Iacob Mădălina).	65
23.Prințesa și fiul croitoresei (Pomparău Mădălina).....	69

Giusseppe și Gerda

Dohotariu Dumitrița Creola

Clasa a VII-a B

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinară Violeta

A fost odată ca nicio dată.

Într-un ținut îndepărtat trăiau în armonie un împărat și o împărăteasă ce aveau 11 băieți și o fată frumoasă, foc și cu gânduri năzdrăvane.

Curând veni vremea ca fata de împărat să se mărite. Împăratul dădu sfoară în țară că cel ce va trece peste probele care le impuneau cei 11 feciori, acela va fi soțul fiicei sale. Erau pețitori gărlă la curtea împăratului, dar deocamdată nimeni nu reuși să rezolve ce i s-a impus.

Dar iată că un tânăr păstor, Giusseppe se încumetă să încerce, chiar cu prețul vieții, să treacă probele.

Prima probă consta în găsirea trandafirului roșu fermecat până la apusul soarelui. Porni în căutarea acestei flori, dar nu o găsi. Stătea supărat. Deodată apărură o bătrână care îi ceru ceva de mâncare. Deși era grăbit și supărat i-a dat ceva de mâncare din geanta sa.

- De ce ți-e sufletul întunecat, voinice? Fii isteț, îi zise bătrâna năzdrăvană. Uite aici o hartă pentru a găsi trandafirul și o unealtă de săpat pentru că e ascuns în pământ.

- Mulțumesc!

Aruncă ochii pe hartă și descoperi locul trandafirului și îl duse cu drag împăratului.

Urmă a doua probă. Trebuia să găsească inelul de pe fundul lacului blestemat. Fiind dibaci, înotător înnăscut intră în lacul blestemat și se apropie de inel. Dar un pește se ținu după el. Apucă inelul, dar peștele îl lovi cu coada și inelul căzu. Trecu ceva timp și Giusseppe reuși să scape de peștele acela, luând cu el inelul. Îl duse împăratului.

A treia probă și ultima era cea mai grea. Trebuia să mute munții din depărtare în fața palatului în trei zile. Trecu o zi, trecu două. Veni și a treia. Era seara. Giusseppe stătea în grădina palatului muncindu-și gândurile. Deodată apăru iarăși bătrâna cerându-i o cană cu apă. El îi oferă apă.

- Dar ce ai, de îți plouă așa?

- Trebuie să mut munții din loc pentru a mă căsători cu prințesa.

- Grea încercare, tinere, dar nu imposibilă!

- Cum așa?

- Te voi ajuta și de data aceasta. Eu sunt Sfânta Vineri și cu puterea mea pot să fac acest lucru. Voi face această mutare pentru că ai suflet bun.

Sfânta Vineri bătu din palme și munții din depărtare apărură în fața palatului. Giusseppe merse a doua zi la împărat, iar acesta încuviință căsătoria lui Giusseppe cu fiica sa. Nunta ținu trei zile și trei nopți, poate mai ține și astăzi.

Și-am încălecat pe-o roată și v-am spus povestea toată.

Prâslea și Vrăjitorul cel rău

Grigoraș Semida

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilid”

Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată...

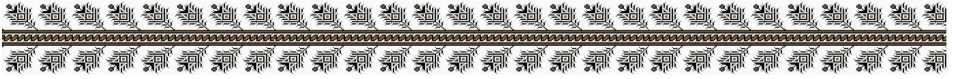
A fost odată un țăran sărman. Odată, pe când mergea la pescuit a văzut pe valuri ceva ce semăna cu un coș. De curiozitate, nu a stat pe gânduri și a înotat până la el. Și ce să vadă? Era un băiețel cu ochii negri ca mura câmpului și drăgălaș nevoie mare. L-a luat în brațe și cu drag l-a dus la el acasă, punându-i numele Prâslea.

Anii s-au scurs băiatul crescând din puținul oferit de sărmanul țăran, dar atent mereu la vorbele bătrânului pline de înțelepciune. Pe la vârsta de 18 ani, băiatul i-a spus tatălui său adoptiv:

- Tată, vreau să plec în lume, să-mi fac un rost în viață.

Tatăl a înțeles ce se întâmplă, dar o lacrimă îi brăzda fața. Prâslea plecă. A mers trei zile și trei nopți prin păduri și pe câmpii, tovarăși fiindu-i păsările cerului. Era obosit, dar norocul îi scoate în față un castel. A bătut la poarta acestuia. I-a deschis un bătrânel care l-a întrebat ce dorește și el i-a răspuns:

- Omule bun, îmi caut ceva de lucru, dar nu am găsit nimic până acum. Poate îmi oferi tu ceva?

- Sigur că da, dar trebuie să faci tot ceea ce-ți spun eu. Dacă vei încălca un singur cuvânt, nu va fi bine. Pot să teucid sau să fac rău unei persoane dragă ție.

Prâslea fu de acord cu ceea ce îi spuse bătrânelul. Trebuia să facă curățenie în zece camere. Într-una din camere se afla o biată fată încuiată. Prâslea nu avea voie să-i dea drumul. Putea doar să-i dea de mâncare.

Într-o zi pe când bătrânelul se afla la vânătoare, Prâslea profita de lipsa acestuia și se duse să vorbească cu fata.

- Cine ești? De ce ești ținută aici?

- Sunt fată de împărat și am fost răpită. Te rog, salvează-mă și vei fi răsplătit.

Prâslea nu stătu mult pe gânduri și hotărî să o salveze. Află între timp că bătrânelul era un vrăjitor vestit a cărui baghetă magică era ținută în loc ascuns.

- Ca să-i tăiem puterile vrăjitorului trebuie să găsim bagheta magică, zise fata de împărat.

Au căutat bagheta și au găsit-o la subsolul castelului. Au plecat cu tot cu baghetă și au ajuns în împărăția fetei. Aici, împăratul văzându-și fata, a plâns de bucurie.

- Cu ce te pot răsplăti, voinice pentru binele ce mi l-ai făcut?

- Cu nimic, Măria Ta. Îmi place să ajut la nevoie. Acum voi pleca la tatăl meu care sigur mă așteaptă cu îngrijorare.

Împăratul văzând că Prâslea nu-și dorește averi, că are su-

flet bun, a hotărât să-i dea mâna fiicei lui. Prâslea a acceptat. A plecat la tată său să-i împărtășească această bucurie, fiind însoțit de câțiva oameni ai împăratului. A ajuns acasă, dar aici nu mai era nimeni. Ce s-o fi întâmplat cu tatăl său? Și-a adus aminte de vorbele vrăjitorului „Dacă vei încălca un singur cuvânt, nu va fi bine. Pot să teucid sau să fac rău unei persoane dragă ție.”

Tatăl său fusese răpit de vrăjitorul cel vestit, pentru că el o eliberase pe prințesă. A alergat la castelul vrăjitorului. Tatăl său era ținut în aceeași camera ca prințesa. Era slăbit, abia mai vorbea.

- Tată!

- Prâslea, cum m-ai găsit?

- E o poveste lungă.

Tatăl și vrăjitorul cel vestit au fost duși la curtea împăratului. Vrăjitorul a primit o pedeapsă pe măsură.

Timpul se scurgea grabnic. Prâslea și prințesa făcură nuntă. Au fost prezenți invitați de peste șapte mări. După nouă luni prințesea născu un fiu cu ochii negri ca abanosul care aduse în sufletul vârstnicilor o mare bucurie...

Ș-am încălcat pe-o șa și v-am spus povestea așa...

Dispariția misterioasă

Șfaițer Roberta Andreea

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată, într-o împărăție la capătul lumii un împărat care trăia fericit alături de soția sa. Aceștia aveau o fată nespuse de frumoasă, cu părul de aur și ochii ca două flăcări verzi, pe nume Ileana Simziana. Fata avea mulți pretendenți, dar niciunul pe placul tatălui său.

Într-o zi, un prinț își făcuse apariția la împărăție.

- Mărite împărate, doresc mâna fiicei dumitale!

- Dragul meu prinț, pentru a te căsători cu fiica mea, trebuie să-mi fii, mai întâi, mie pe plac. De aceea vei face ce îți spun.

- Bineînțeles, împărate!

Pentru început, împăratul îl ținuse timp de trei ani în slujba sa, muncind din greu.

- Prințule îndrăzneț, mi-ai slujit credincios trei ani, dar acum este timpul să-mi îndeplinești cea mai mare dorință a mea. Fiica mea a dispărut astă-noapte. Dacă o găsești va fi soția ta.

Prințul își luă calul și porni în căutarea prințesei. Pe drum

se întâlni cu o fetiță plângând.

- Ce s-a întâmplat?

- Mi-am pierdut mama. Am venit împreună să culegem flori, m-am îndepărtat de ea și nu o mai găsesc.

Prințul o luă de mână pentru a o ajuta. La o margine de drum îi găsi mama foarte îngrijorată. Văzând acestea, prințul se simți încurajat și își continuă drumul. Nu trecuse mult timp și se întâlni cu un flăcău rănit. A descălecat și a încercat să-l ajute. După ce a avut grijă de rana acestuia, i-a dat și ceva de mâncare.

- Îți mulțumesc foarte mult. Am crezut că aici îmi va fi sfârșitul. Aș dori să rămân în slujba dumitale, zise flăcăul.

Prințul acceptă și își continuă drumul alături de noul său tovarăș. Prințul, foarte curios, îl întrebă pe flăcău cum s-a rănit.

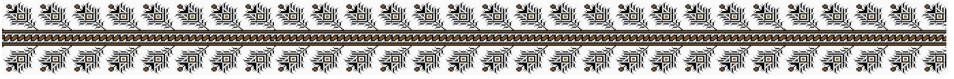
- Mă plimbam și deodată mi-a tăiat drumul o caleașcă. Din ea se auzeau niște țipete de femeie care striga după ajutor. Am alergat în urma caleștii, dar un om m-a împins în prăpastie și a zis să nu scot un sunet. Norocul meu că m-am prins de stânci și am ieșit la suprafață.

- Știi cumva unde se duceau?

- Hmm...Cred că spre tărâmul zmeilor.

- Să pornim într-acolo!

Ajunși pe tărâmul zmeilor s-au dat drept doritori de a intra în slujba zmeilor. Zmeii îi primiseră. O zi le-a fost suficient ca să afle că prințesa era aici închisă. Încercând să o elibereze au fost prinși. Prințul fu nevoit să lupte cu zmeii, zi de vară până-n seară, până când fu rănit la picior.

- Ha! Ha!...aici ți-e sfârșitul, prințule, zise tovarășul său de drum.

Atunci prințul și-a dat seama că era o capcană. Tovarășul său era de fapt un zmeu. Bătu din palme și mii de steluțe apărură și rana sa se vindecă. Se ridică și cât ai zice pește puse la pământ zmeii netrebnici, Sfânta Duminică îi venise în ajutor.

După ce salvă prințesa, au plecat împreună la împărăție. Ajunși aici fură întâmpinați cu mare veselie. Astfel prințul se căsătorii cu prințesa și trăiră fericiți până la adânci bătrânețe.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Făt-Frumos și fata de împărat

Milian Denisa

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

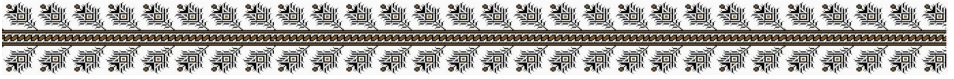
A fost odată ca niciodată un împărat ce trăia într-un castel îndepărtat. Acesta avea o împărăteasă frumoasă. Își dorea un moștenitor. După lungi așteptări, împărăteasa aduse pe lume o fetiță drăgălașă și îi puse numele Ileana Cosânzeana. Fata creștea și avea un păr lung și strălucitor ca razele soarelui.

Ajunsă la vârsta maturității, împăratul își dori pentru fata lui un prinț curajos care să aibă grijă de ea. Împăratul dădu sfoară în țară ca acela ce va spera la mâna fiicei lui să treacă trei probe de foc.

Într-o zi apărură la poarta castelului un tânăr chipeș pe un cal alb ca spuma laptelui. El se numea Făt-Frumos și dorea nespuse de mult să câștige inima fetei de împărat. Făt-Frumos se învoi să treacă aceste probe.

Prima probă era să-i aducă prințesei cea mai frumoasă floare de pe Muntele Fermecat, până la apusul soarelui. Ajutat de calul său credincios, Făt-Frumos ia calea acestui munte. La jumătatea drumului îi apărură în cale Gheonoaia. Ea fusese o fată

frumoasă, dar a fost vrăjită și transformată într-o creatură cu multe capete care înfuleca orice ființă umană. Făt-Frumos îi porunci calului să stea deasupra celor șapte capete ale Gheonoaiei pentru a le putea nimeri cu săgețile. Zis și făcut. Gheonoaia fu învinsă. Făt-Frumos reuși să urce tocmai pe vârful Muntelui Fermecat de unde luă floarea ce strălucea ca o stea și o duse fetei împăratului.

A doua zi, Făt-Frumos avea de trecut a doua probă. Trebuia să aducă o perlă din cuibul Scorpiei. A pornit la drum mai curajos ca oricând. A pornit la drum. A ajuns la cuibul Scorpiei, dar aceasta veghea tare bine perla. După o luptă crâncenă, Făt-Frumos răpuse Scorpia cu sabia lui și luă perla și o duse fetei de împărat.

A treia zi, Făt-Frumos fu supus la cea de-a treia probă. Trebuia să aducă apă vie de la izvorul din Stânca Zmeului. Ajuns aici fu întâmpinat de furia zmeului:

- Cum ai cutezat să-mi calci tărâmul, muritorule?
- Am venit să iau apă vie de la acest izvor!
- Ca să iei apă vie trebuie să mă învingi în luptă.

S-au luptat trei zile. A treia zi de luptă, zmeul fu sleit de puteri și învins de Făt-Frumos. El luă apă vie și o duse fetei de împărat.

Împăratul bucuros că Făt-Frumos reuși să treacă cele trei probe a făcut nuntă mare care poate mai ține și acum.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea.

Regatul magic

Grădinaru Cătălina

Clasa a VII-a B

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia

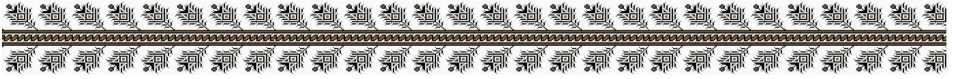
Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, un împărat care avea trei feciori.

Într-o zi împăratul le-a spus feciorilor să plece în lume și să se întoarcă fiecare cu câte o mireasă, o împărăție și un inel de aur. Cei trei feciori au plecat pe trei căi diferite. Feciorul cel mare s-a întâlnit cu o vulpe, cel mijlociu cu un iepure, iar cel mic cu o pisică. Cele trei animale le-au spus să le urmeze, ei fiind puși la niște probe.

Prima probă la care au fost supuși era că trebuia să aducă o floare de argint din Câmpul fermecat. Acolo erau de fapt trei flori de argint, răspândite printre margarete. După câteva zile de căutare, cei trei voinici s-au întors cu florile. Trecând de prima probă, ei au câștigat câte un inel de aur.

A doua încercare era să facă o plută pentru a trece râul vrăjit ca să aducă de pe malul celălalt ceva ce nu s-a mai văzut. Cei trei feciori au început să strângă lemne pentru plută, au construit-o și au pornit la drum. Totuși și-au dat seama că

era ceva în neregulă cu acel râu. Deodată a apărut în fața lor un zid înalt până la cer. Pentru a trece, cei trei frați trebuia să răspundă la o ghicitoare. Cine răspundea primul avea voie să treacă mai departe. Ghicitoarea era: *Două cuvinte de zici, că-s mari, că-s mici, mai departe poți să treci.*

Cel mare a spus: *Îți ordon!* Răspunsul era greșit, așa că s-a întors din drum.

Cel mijlociu a răspuns: *Mă lași!* Răspunsul era tot greșit. Așa că s-a întors și el din drum.

Cel mic a răspuns și el după ce s-a gândit bine. Răspunsul lui a fost: *Te rog!* Răspunsul a fost corect și așa a mers mai departe pentru a căuta ceva nemaivăzut.

Mergând se gândea ce să-i aducă pisicii. A văzut un diamant magic căruia dacă îi puneai o dorință și se îndeplinea. L-a luat și l-a arătat pisicii. Aceasta a fost mulțumită, dar i-a mai dat o sarcină. Trebuia să aducă un fruct din copacul vrăjitoarei. Acel copac era atât de înalt, încât atingea cerul. Cățărându-se nu a văzut niciun fruct. Totuși zări printre crenguile copacului, aproape de vârf o crenguță care avea un singur fruct. A luat fructul, dar coborârea din copac a durat trei zile și trei nopți. Ajungând la baza copacului vrăjitoarea l-a văzut, însă isteț fiind a scăpat de ea.

I-a dat fructul pisicii. Aceasta l-a mâncat și s-a transformat într-o prințesă frumoasă, de nu-ți puteai lua ochii de la ea.

S-a întors în regatul tatălui său, i-a arătat prințesa și inelul de aur. Frații lui au rămas gură-cască. Împăratul avea un

zâmbet până la urechi, văzând minunățiile. S-a încins o nuntă mare, care poate mai ține și astăzi.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Tărâmul fermecat

Tărnăuceanu Eliseia

Clasa a VII-a B

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinariu Violeta

Trăia odată, într-un ținut îndepărtat un împărat care avea trei feciori frumoși ca luna. Cel mai mare a fost trimis de tatăl său să își caute soție. Refuzând a fost pus în temniță. La fel se întâmplă și cu cel mijlociu. Mezinul, la rândul său, fu trimis să se însoare. Nu a stat mult pe gânduri, a mers în grajdul cu cei mai frumoși cai și l-a ales pe cel alb cu pete negre, un cal vrednic și vânjos care avea opt picioare.

După zile de mers, fiul împăratului a ajuns într-un codru des, lângă un lac uriaș ce se alinta în bătaia soarelui. Deodată zări în mijlocul lacului un palat de cleștar. Calul său îl duse până la poarta palatului. Aici era un împărat care avea trei fiice, una mai frumoasă ca cealaltă. În spatele palatului era o grădină cu pomi nemaivăzuți. Primul pom era un măr de bronz a cărui vârf atingea norii. Al doilea era un păr de argint, iar al treilea era un nuc de aur care stăpânea cu coroana-i cerul.

Mezinul fu întâmpinat de paznici care l-au condus la împărat. I-a spus împăratului că vrea să se însoare. Acesta i-a zis că trebuie să treacă niște probe pentru a aspira la mâna unei

fiice.

Prima probă păru ușoară. Mezinul trebuia să îngrijească cel mai slab cal din grajdul împăratului. A trecut de această probă. A doua zi mezinul trebuia să aducă împăratului o nucă din pomul său de aur. Mezinul stătu pe gânduri cum să urce în acest copac. L-a ajutat calul său cu opt picioare care i-a ușurat urcarea în copac. Urcușul a fost greu. Îi era sete, ar nu a renunțat. Trei zile a durat urcușul până în vârful copacului unde erau nucile. I-a adus fructul împăratului și acesta se ținu de cuvânt și îi dădu de soție pe fiica lui cea mică.

Și cei doi împărați făcură celor doi miri o nuntă de pomină.
Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Împăratul neștiutor

Grigoraș Estera

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată un împărat care avea o împărăteasă frumoasă foc. Aceasta aștepta să aducă pe lume copilul mult visat. Împăratul obișnuia să meargă în fiecare zi de sâmbătă la vânătoare în pădure.

Într-o sâmbătă pornise spre pădure, după cum îi era obiceiul cu pușca în spate. Merse până în adâncul pădurii și la întoarcere se rătăci. Se uită în stânga, se uită în dreapta, dar nici urmă de drum cunoscut și zise cu glas tare:

- Dacă ar fi cineva care să mă ajute să ajung la palat, îi voi da tot ce îmi cere.

În pădurea aceea își avea lăcașul un zmeu. Casa lui era într-un copac ce atingea norii. Zmeul, auzind vorbele împăratului, îi sări în ajutor și îi spuse că îi va îndeplini dorința dacă îi dă ce are el acum mai de preț la palat. Împăratul se gândise la o rață sau la vreo găină. Însă el nu știa că împărăteasa născuse o fată frumoasă.

Zmeul îl duse pe împărat la palat și, când ajunseră, slujnicele îi dăduseră vestea cea mare. Zmeul i-a spus împăratului

că va veni să-l ia copilul când acesta va împlini 18 ani, crezând că atunci va fi în putere să-l slujească. Zmeul plecă. Împăratul începu să plângă. Împărăteasa l-a întrebat:

- De ce plângi, împărate?

Împăratul îi povestise cele întâmplate în pădure și a început să plângă și ea. Lacrimile lor nu s-au mai oprit până în ziua când fata făcu 12 ani. Împărătesei îi veni o idee. L-a luat pe băiatul unui îngrijitor și l-a îmbrăcat în prinț și l-a dat zmeului.

Zmeul, neștiind că împărăteasa născuse o fiică, l-a dus pe băiat la el acasă. A încercat să-l transforme în zmeu dar nu a reușit. Văzând că nu reușește l-a chemat pe zmeul cel bătrân să-l ajute, dar în zadar. Băiatul, isteț foc plănuiește cum să le vină de hac zmeilor. Așa că timp de 7 zile a fost slujitor loial al zmeilor.

Într-o zi, de dimineață începu să cânte la fluier. Zmeul cel nemilos s-a apropiat de el, l-a privit fix și a adormit pe loc.

- Bună treabă, gândi băiatul. Trebuie să plec de aici.

Se îndepărtă de ținutul zmeilor. Între timp zmeul s-a trezit. A început să-l strige, dar băiatul nicăieri. Pe o cărare băiatul întâlni un fluture care zăcea pe o frunză de pădăie. Îl luă în mână și îi examinează.

- Nu mă omorî, voinice!

- Nici pe departe, ce să fac să te ajut?

- Du-mă în fundul pădurii, la marginea lacului fermecat.

- Dar nu știu unde este.

- Te îndrum eu.

L-a dus băiatul și când l-a pus pe marginea apei acesta s-a

transformat într-o zână.

- Cum să te răsplătesc pentru bunătatea ta?
- Ajută-mă să-i vin de hac zmeului.

Nici bine nu au terminat vorba că zmeul cu o falcă în cer și cu una în pământ se apropia. Cu o baghetă magică zâna l-a transformat în iepure. Atunci băiatul l-a luat și a plecat cu el l-a împărat. Aici a fost primit cu bucurie.

- Împărate, zmeul este transformat în acest iepure și vreau să-i dăm o lecție.

- Cum?

- Privește! Zmeule, renunți la a cere pe fiul împăratului?

Atunci zmeul a ciulit urechile și a spus:

- Da, cu condiția ca împăratul să nu mai vâneze pe tărâmul meu.

S-a făcut învoială, zmeul a plecat, iar împăratul uimit îi dă băiatului drept răsplată jumătate din împărăția sa și mâna fiicei sale.

Și-am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o mare minciună.

Fiul împăratului

Grigoraș Semida

Clasa a VII-a A

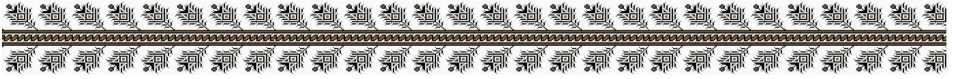
Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinară Violeta

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti. A fost un împărat și o împărăteasă. Împăratul lupta mereu pentru a cuceri un teritoriu. Împărăteasa urma să nască. Toți își doreau să nască un prinț la fel de viteaz ca tatăl său. Nu trecu mult timp și împărăteasa născu un prinț căruia îi puse numele Harap-Alb.

În același timp cu împărăteasa născu și o femeie din regatul lor. Împăratul avea un frate mai mic care îl ura nespun de mult, întrucât nu căpătase tronul. Fratele împăratului știa de existența fiului femeii sărace. De mai mult timp voia să se răzbune pe fratele său și se gândi că ar putea să-i schimbe pe cei doi copii, pe prinț să-l aducă în locul băiatului născut de femeia de rând, iar pe băiatul femeii să-l ducă în locul prințului. Făcu acest schimb fără să gândească la consecințe.

Anii treceau, iar fiul femeii sărace trecând drept fiul împăratului se antrena pentru a fi la fel de viteaz ca acesta. Lui nu-i prea plăcea să stea la palat. Când era mai liber, se deghi-

za într-un om de rând și mergea prin sate pentru a vedea ce se întâmplă cu poporul, căci era ar fi urmat ca moștenitor la tron.

Într-o zi văzu la o margine de drum cum niște oameni băteau un tânăr. Se năpusti asupra lor și îl eliberă. A aflat că îl cheamă Greuceanu. Lui Harap-Alb îi păru cumsecade Greuceanu și îl rugă să îi arate familia lui. Harap-Alb fu mirat de ceea ce văzuse. Văzu o căsuță care stătea să cadă, iar lângă ea stătea o femeie ce se chinuia să facă coșuri din nuiete. Lui Harap-Alb i se făcu milă și vru să îi ajute.

Harap-Alb îi primi pe Greuceanu în armata tatălui său. Greuceanu știa să lupte bine pentru că ani la rând se antrena la marginea unei cascade, Cascada Viselor. Se spune că cine reușește să se scalde în această cascadă i se va îndeplini un vis.

Greuceanu știa de această cascadă de la o vrăjitoare. El își dorea să afle cine este tatăl său.

Anii trecură. Cei doi voinici mergeau la luptă cu împăratul și se întorceau victorioși. Când împăratul văzu că Greuceanu este atât de priceput la luptă a vrut să-i ofere o slujbă mai bună, așa că el deveni mâna sa dreaptă. La palat o aduse și pe mama lui Greuceanu și-i oferi și ei o slujbă. Pe când toate erau așezate la locul lor, își făcu apariția fratele împăratului. Ca să urce pe tron se gândi să se folosească de Greuceanu.

Într-o zi, pe când Greuceanu se plimba prin grădina palatului, îi ieși în cale și îi spuse:

- Știi care este dorința ta. Te-am ascultat când te rugai al

Cascada Viselor. Eu te pot ajuta, dar la rându-ți trebuie să îmi dai ascultare.

- Aș face orice pentru a afla asta.

- Va trebui să mă ajuți să-l elimin pe fratele meu de la tron ca să fiu eu stăpânul acestui popor și eu îți voi spune cine este tatăl tău.

Greuceanu fu de acord și așteptă ca fratele împăratului să-i spună ce să facă. Totuși nu prea avea încredere în fratele împăratului și hotărî să-l urmărească. Îi luă urma și se duse după acesta. Ajunse într-un loc ascuns în pădurea de pe Muntele Vrăjit. Aici se puse la vorbă cu aliata sa, o vrăjitoare rea. Îi spuse acesteia cum a reușit să-l convingă pe Greuceanu să-l ajute să urce pe tron. Lui Greuceanu nu-i venea să creadă că este fiul adevărat al împăratului și că i-a schimbat destinul fratele împăratului. S-a dus l-a împărat și i-a spus.

Împăratul porunci întemnițarea fratelui și a vrăjitoarei. Cei doi voinici, Greuceanu și Harap-Alb au trăit ca frații până la adânci bătrâneți.

Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Fiul de împărat și cele trei fire de iarbă

Dohotariu Alexandru Iulian

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarul Violeta

A fost odată ca niciodată un împărat care trăia fericit lângă soția lui. Fiindcă făcea numai fapte bune era respectat și i se spunea Împăratul cel Bun. Avea doi fii. Deși era bun la inimă și înțelept purta războaie cu împăratul vecin, numit Împăratul Viclean. Împăratul vecin dorea cu tot dinadinsul să-i ocupe împărăția. Fiii împăratului crescuseră, mânuiau bine armele, fiind mândria tatălui lor.

Într-una din zile, fiul cel mic îl invită pe fratele său la vânatoare în pădurea din spatele palatului. Luară caii și plecară. Ajunseră într-o poiană unde un pui de căprioară se zbenguia liniștit lângă mama sa. S-au oprit să-i privească, când o săgeată trecu iute pe lângă ei. Un nechezat de cal se auzi în depărtare. Au văzut-o pe fiica împăratului vecin cum se îndepărta călare. S-au întors acasă.

Împăratul vecin dădu sfoară în țară că își mărită fata. Despre frumusețea ei toată lumea știa. Fiul cel mic al Împăratului Bun se îndrăgosti de ea.

- Tată, îmi place fata dușmanului tău.

- Cum? Nu se poate!

- Vreau să-mi încerc norocul.

- Bine...Du-te! Însă ia seama bine. Atunci când vei spune cine ești, vei fi izgonit.

Plecă fiul împăratului. Ajuns la palatul Împăratului Viclean, fu primit.

- Ce vânt te aduce?

- Vreau să-mi fac soție fiica dumitale.

- Dar cine ești tu?

- Sunt fiu de împărat. Vin de departe.

- Ca să primești mâna fiicei mele trebuie să-mi aduci trei fire de iarbă de lângă izvorul fermecat din grădina zmeului.

- Îți voi aduce!

Fiul împăratului porni la drum. Știa că nu va fi ușor. Stătea pe gânduri. Se întreba pe unde s-o apuce. Mergând dădu de un codru întunecat. Se bucură de răcoarea de aici. Începu să fluiere. La mică distanță de el văzu un cuib de grauri. Deodată se năpusti asupra lor un balaur. Scoase sabia și sări în fața acestuia. Reuși să-l doboare și salvă puișorii. Apăru o pasăre, se puse pe umărul lui și-i zise:

- Pentru că mi-ai salvat puii îți voi îndeplini o dorință.

- Trebuie să ajung în grădina zmeului să culeg trei fire de iarbă de lângă izvorul fermecat.

Pasărea îi arătă drumul și îi dădu fiului de împărat o frunză de fag spunându-i:

Atunci când vei fi la necaz, cântă la această frunză și eu voi veni să te ajut.

Luă fiul împăratului frunza și plecă. Merse trei zile și trei nopți până ce ajunse pe o câmpie bizară. Aici găsea și copaci înfloriți, și copaci cu fructe și copaci cărora le cădeau frunzele. Se gândi că aici este ținutul zmeului. Se odihni la umbra unui copac. Când cercetă zona, auzi susurul unui izvor. Se îndreptă spre el, când din senin apăru o namilă de zmeu.

- Cum cutezi să-mi calci hotarele?

Fiul împăratului scoase sabia și se aruncă în luptă. Se luptară până le sleiseră puterile.

- Stai să beau apă, zise zmeul.

Fiul împăratului scoase frunza de fag și începu să cânte. La auzul cântecului zmeul adormi. Atunci fiul împăratului rupse trei fire de iarbă de lângă izvorul fermecat și plecă. Ajuns la palatul Împăratului Viclean îi dădu acestuia firele de iarbă.

- Ești un adevărat voinic. Cine este tatăl tău?

- Tatăl meu este Împăratul cel Bun.

La aceste vorbe Împăratul Viclean rămase fără grai de mânie. Însă interveni fata lui:

- Tată, și mie îmi place mult fiul Împăratului Bun și vreau să fiu soția lui.

Atunci împăratul gârbovit de ani și de lupte zise:

- Fata mea, uitându-mă la tine mi se scurg prin fața ochilor anii tinereții mele. Ai dreptate. Nimic nu e mai valoros decât să nutrești iubire.

Cei doi împărați s-au întâlnit, s-au împăcat, făcându-le copiilor o nuntă mare, cu invitați din șapte colțuri ale lumii.

Și-am încălecat pe-o șar și v-am spus povestea așa.

Făt-Frumos și prințesa vrăjită

Barabasa Mihaela

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar povesti. A fost odată un împărat care avea un fiu pe nume Făt-Frumos. Împăratul și împărăteasa doreau ca fiul lor să nu cunoască ne-cazul și să fie mereu fericit.

Ajuns la vârsta bărbăției, Făt-Frumos voia mâna fetei împăratului vecin. Numai că aceasta era vrăjită parcă de un prinț din ținutul îndepărtat. Făt-Frumos se duse la împăratul vecin și îi ceru mâna fiicei, dar împăratul îi spuse totul despre fata lui.

- Caută acest prinț și află-i secretul. Eliberează-mi fata de vrajă!

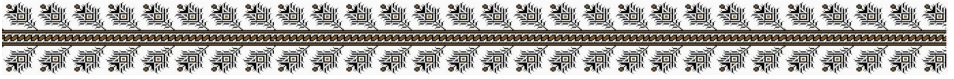
- Așa voi face.

Făt-Frumos porni în căutarea acestui prinț. Merse trei zile și trei nopți până ce obosi. Se culcă la umbra unui copac. Trezindu-se observă la câțiva pași o bătrânică:

- Bună să-ți fie inima, voinice! Dă-mi niște apă.

Făt-Frumos îi dădu apă să bea.

- Unde mergi?

- Caut palatul prințului ce a vrăjit-o pe prințesă.

- Într-acolo este drumul. Când vei avea nevoie de sprijin bate de trei ori din palme și eu te voi ajuta.

Porni Făt-Frumos. Ajunse la palatul prințului. Îi veni o idee. Se schimbă în haine ponosite și se duse la palat spunând că vrea să intre în slujba prințului.

- Cam ce ai putea tu să faci?

- Aș putea avea grijă de cai.

- Bine. Te țin câteva zile să văd dacă te pricepi.

Merse Făt-Frumos la grajd văzu caii și se apucă de treabă. Seara unul dintre cai, cel mai mic și mai urât părea neliniștit. Atunci Făt-Frumos se apropie de el și îl mângâie. Atunci calul i-a spus:

- Ai grijă! De fapt prințul este un zmeu care ziua se transformă în prinț.

- Dar tu cine ești. Sunt sluga Sfintei Duminici, bătrânică cu care te-ai întâlnit pe drum.

Nici bine nu termină vorba că zmeul era deja lângă el.

- Ei Făt-Frumos, credeai că nu te cunosc? Ce cauți aici?

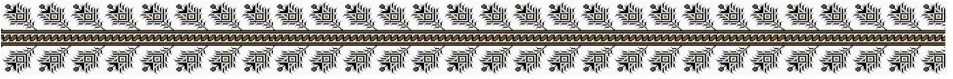
- Vreau să rup vraja în care a căzut prințesa.

- Luptă-te pentru asta.

Lupta începu. Când zmeul urlă turbat, Făt-Frumos bătu din palme și în mâna lui apăru un buzdugan. Aruncă buzduganul înspre zmeu, iar acesta se răni. Îl legă val vârtej și cu ajutorul calului îl duse pe zmeu la palatul împăratului. Fata când îl văzu și află de puterile lui se trezi parcă la realitate.

- Ce pedeapsă să-i dăm, prințesă?

- Să plece să i se uite urma.

Făt-Frumos se căsători cu prințesa. Nunta ținut trei zile și trei nopți cu multă veselie.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Împăratul și fata cea săracă

Ignat Amalia

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată un împărat care nu-și găsisese aleasa încă. Avea toate bogățiile de pe lume, doar că era nefericit că nu-și găsisese aleasa potrivită.

- Doamne, nu-mi trebuie toate aceste bogății. Ce folos dacă nu am lângă mine un suflet bun și un fiu care să mă însoțească peste tot?

Într-o zi adună toți slujitorii dându-le poruncă să dea sfoară în țară că vrea să se căsătorească.

La celălalt capăt al lumii locuia o familie foarte săracă. Deși lipsurile îi înconjurau erau binecuvântați de iubire. Fiica lor cea mică nu-și găsisese alesul încă. Auzind vestea că împăratul vrea să se însoare și dorește să vadă toate fetele de măritat, fata se gândi să-și încerce norocul. Ea era de o frumusețe rară. Ochii ei albaștri ca marea și chipul ei senin te fermecau. Despre voința împăratului auzise și Cioma Pădurii care avea și ea o fată. Așa că își pregăti și ea fata.

Fata cea săracă se îmbrăca cu unica ei rochie cam veche și pantofii cam roși și porni la palat. Aici toate fetele erau îm-

brăcate în straie alese cu coafuri exemplare. Împăratul le puse, pe rând, la mai multe probe: gătit, plantat, îngrijirea unui copil. Niciuna nu se pricepu mai bine ca fata cea săracă. Împăratul se opri mirat în loc văzându-i frumusețea chipului și în-deletnicirea mâinilor.

- Vrei să fii soția mea?

- Da.

După noua luni născu un băiat drăgălaș căruia îi puseră numele Făt-Frumos. Creștea Făt-Frumos într-o zi câți alții în trei.

Între timp Ciuma Pădurii nu a uitat că împăratul nu a ales-o pe fata sa ca soție. Ea se pregăti de răzbunare. Reuși să-l fure pe Făt-Frumos când împăratul era la luptă cu un vecin de-al său.

Întors acasă împăratul găsi soția plină de lacrimi și durere. Plecă furios la Ciuma Pădurii. Aceasta făcuse o vrajă și-l transformă pe Făt-Frumos într-un bolovan. Se luptă împăratul cu Ciuma Pădurii. Aceasta își dădu duhul zicând:

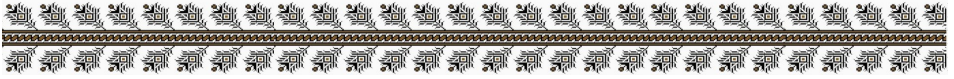
- Cum vei transforma bolovanul în Făt-Frumos?

Împăratul îngenunchea lângă bolovan mângâindu-l. Din înalțul cerului coborî un corb.

- Stropește bolovanul cu apă vie de pe muntele ce se vede în zare.

Împăratul porni spre munte. Ajuns aici fu întâmpinat de un balaur. Scoase împăratul sabia și cât ai zice pește ucise balaurul. Luă apa vie și porni spre bolovanul lăsat lângă casa Ciumei Pădurii. Stropi bolovanul și luă chipul fiului său. Împăratul își

îmbrățișa cu drag copilul spunându-i:

- Nimic și nimeni nu poate să mi te ia.

Acasă fură așteptați cu sufletul la gură. Împărăteasa îmbrățișă copilul și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe.

Inimă de piatră

Bucatariu Ioana

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

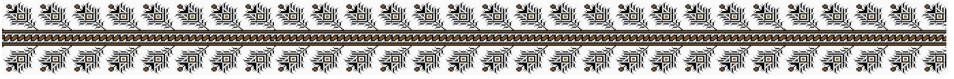
Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti.

A fost odată un împărat care își dorea un copil. După ani de așteptare, împărăteasa născu un fiu cu pielea albă ca spuma laptelui. Împăratul era foarte fericit. A făcut o petrecere cu invitați de peste mări și țări. Puse numele copilului Făt-Frumos. Acesta creștea într-o lună cât alții într-un an.

Venise vremea însurătoarei. Tatăl său îl sfătuiseră să caute o fată cu inima bună. Făt-Frumos porni la drum. Pe drum se întâlni cu o bătrână care-i ceru ceva de-ale gurii. I-a dat să mănânce acesteia. Ea îl întrebă:

- Unde zorești așa, voinice?
- Caut fata alături de care să-mi petrec viața.
- Am auzit că Împăratul cel Galben își mărită fata.
- Știu, tocmai spre împărăția lui mă îndrept.
- Să fii cu băgare de seamă! Dacă vreodată vei avea nevoie de ceva, să mă chemi. Pentru că ai inimă bună te voi ajuta.
- Dar cine ești tu?

- Sunt Sfânta Duminică.

Plecă Făt-Frumos. A mers pe câmp deschis, a străbătut păduri, a trecut ape și în cele din urmă a ajuns la Împăratul cel Galben. Și îi spuse că o vrea de soție pe fiica sa.

- Ca să obții mâna fiicei mele trebuie să îmi aduci inima de piatră de pe Muntele Vrăjit.

- O voi aduce, împărate!

Făt-Frumos își luă calul și porni la drum. Merse cale lungă. Ajunse într-o pădure unde se odihni. Sfetnic îi era doar calul. La capătul acelei păduri se afla Muntele Vrăjit. Se gândi la Sfânta Duminică și ea chiar apăru.

- Ce se întâmplă, Făt-Frumos?

- Cum să ajung pe vârful acelu munte?

Sfânta Duminică suflă asupra lui și-i spuse că dacă se dă de trei ori peste cap se poate transforma în fluture. Mulțumi Sfintei Duminici și plecă. Se dădu de trei ori peste cap și se transformă în fluture. Zburase spre vârful Muntelui Vrăjit și observă că aici își avea sălașul un zmeu. El păzea inima de piatră. Se transformă înapoi în om și se ascunse. Zmeul simți mirosul de om și începu să strige:

- Cine a cutezat să-mi calce tărâmul?

Făt-Frumos scoase buzduganul și sări în fața zmeului. Se luptară zi de vară până-n seară. Erau istoviți. Atunci Făt-Frumos se dădu de trei ori peste cap și se transformă în fluture și o zbughi spre inima de piatră. Se puse lângă ea și așteptă. Zmeul văzând că Făt-Frumos a intrat în pământ urlă o dată, încât inima de piatră se rostogoli până ajunse la poalele

mntelui. Făt-Frumos îi luă urma și când ajunse la poalele mntilor se transformă în om. Luă inima de piatră și plecă.

Ajunse la Împăratul cel Galben, care bucuros îi dădu mâna fiicei sale și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Făt-Frumos și fata Gheonoaei

Băliușteanu Mădălina

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarul Violeta

A fost odată ca niciodată un împărat vestit care avea un fiu cu numele de Făt-Frumos. Creștea Făt-Frumos sub ochii tatălui său umplându-i-i inima de bucurie. Îi plăcea să colinde pădurile de lângă palat, să se aventureze în a călări cei mai năvărași cai ai împăratului. Auzi că Gheonoaia, vrăjitoarea cea rea are o fată de o frumusețe rară. Nu-și mai lua gândul de la această fată.

Într-o zi plecă de lângă tatăl său spunându-i că merge în căutarea fericirii. Porni la drum luându-și calul credincios și un fluier fermecat primit în dar de la o bătrână drept mulțumire pentru că i-a dat să bea apă.. Ajunse într-un codru întunecat unde zări o colibă. Tânjind după urmă de om, bătut la ușa și intră. Aici găsi o fată frumoasă care torcea, de care se îndrăgosti pe loc.

- Ce faci aici singură?

- Aici e casa mea. Cine ești? Dacă te vede mama se va supăra rău de tot.

- Sunt Făt-Frumos. Dar cine este mama ta.
- Este Gheonoaia, spaima spaimelor!
- Eu nu mă tem de nimic pe lumea asta, decât de Dumnezeu.

În timp ce vorbeau sosi Gheonoaia. Fieroasă, cu o falcă-n cer și cu una-n pământ îl smulse pe Făt-Frumos din fața fetei sale.

- Ce cauți pe tărâmul meu?
- Vreau să mă însor cu fata ta.

Gheonoaia cumpăni bine spusele lui Făt-Frumos și îi spuse:

- Ca să primești pe fata mea de nevastă trebuie să-mi aduci din Pădurea Groazei o crenguță de brad fermecat!

- Îți voi aduce.

Făt-Frumos plecă, întrebându-și calul:

- Încotro apucăm. Ține-te bine în șa, stăpâne, te duc eu.

Au ajuns în acel loc situat la capătul pământului. Au intrat în pădure, dar simțeau că cineva le ține urma. Făt-Frumos scoase fluierul și începă a cânta. Deodată apărură în fața lui o bătrână:

- Cu ce te pot ajuta, Făt-Frumos? Sunt Sfânta Duminică.
- Cum să ajung la bradul cu crengile fermecate?
- Ține calea dreaptă. Această cărare te va duce acolo. Fii cu băgare de seamă!

Nici bine nu termină cuvintele și Sfânta Duminică dispăru. Făt-Frumos merse pe acea cărare. Ajunse lângă bradul cu crengi fermecate. Însă nici bine nu ridică capul să privească vârful copacului că un zmeu apărură.

- Cum îndrăznești să vii până aici?
- Vreau să rup o crenguță din acest copac.

- Nici să nu te atingi de el.

Și începu lupta. Se luptară zi de vară până seara. Fiind obosit zmeul ceru un răstimp pentru a bea apă. Atunci Făt-Frumos rupse o bucată dintr-o creangă a copacului fermecat și fugi. Zmeul încercă să-l prindă, dar calul lui Făt-Frumos fu nesperat de ager și scăpă.

Ajunse în pădurea Gheonoaiei. Aceasta văzând crenguța din bradul fermecat îi spuse lui Făt-Frumos:

- Ești demn de mâna fiicei mele. Și eu sunt împărăteasă, dar un zmeu m-a aruncat aici pe mine și pe fata mea. Ne-a spus că doar dacă cineva îmi va aduce o crenguță din bradul fermecat mă voi transforma în ceea ce am fost.

Nici bine nu termină de spus și Gheonoaia se transformă într-o împărăteasă frumoasă. Făt-Frumos le luă pe amândouă și le duse înapoi la palatul lor.

Făt-Frumos făcu nuntă cu fata Gheonoaiei ce poate și astăzi mai ține.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Făt-Frumos și Râul Fermecat

Popesu Denis

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinară Violeta

A fost odată ca niciodată, într-o împărăție îndepărtată, un împărat și o împărăteasă care aveau un băiat pe nume Făt-Frumos. Când ajunse la vârsta bărbăției lui Făt-Frumos îi muriseră părinții.

Rămas moștenitorul împărăției, căută o fată cu care să se însoare. Găsi o fată pe placul lui pe care o luă de soție. Nunta ținu trei zile și trei nopți. Într-o zi soția lui Făt-Frumos căzu bolnavă. Căută fel de fel de leacuri, dar niciun efect. Ajunse la un vrăjitor bătrân care i-a spus că pentru a învinge boala, împărăteasa trebuie să bea apă vie din Râul Fermecat, aflat în Valea Fericirii.

Făt-Frumos plecă la drum având în companie un tovarăș de încredere, calul său. Merse cale lungă și ajunse în acel ținut. La marginea acestuia îi apărură în cale un zmeu din cauza căruia nu putea să pătrundă pe acest tărâm picior de om. Se luptaseră și Făt-Frumos îl învinse. Înainta Făt-Frumos, dar calul îi zise:

- Stăpâne, drumul e periculos, ce-i de făcut?

- Trebuie să găsim râul acesta, oricât de greu ne-ar fi.

Și plecară. Merșeră și merșeră până ce au ajuns la o răscruce de drumuri. Aici au dat peste o Scorpie. Au întrebat-o care dintre cele două drumuri duce la Râul Fermecat, dar aceasta i-au îndrumat greșit.

- Stăpâne, nu asculta Scorpia. Ea nu ne vrea binele.

Făt-Frumos își asculta calul și porni pe celălalt drum. În cele din urmă ajunseră în la Râul Fermecat. Râul era străjuit de trei zmei, unul mai fioros decât celălalt.

- Cum ai reușit să ajungi până aici, pământeanule? Vei muri imediat!

Și începu lupta. În timp ce se luptau un cârd de corbi se roteau deasupra lor. Deși erau trei, zmeii nu au reușit să-l învingă pe Făt-Frumos. Motivul cu care lupta Făt-Frumos era atât de puternic, încât nimic și nimeni nu-i putu sta în cale. Iubirea pentru soția sa i-a dat putere.

După ce i-a învins pe zmei, Făt-Frumos luă apă din Râul Fermecat și se întoarse la palatul său. Bău împărăteasa și se însănătoși.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Făt-Frumos cu ochii negri

Ababei Federica

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarul Violeta

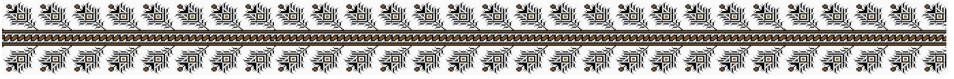
A fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasă care erau foarte triști. Această supărare a început într-o zi când au aflat că părinții împărătesei s-au îmbolnăvit și după trei zile au murit. Tristețea lor fu alinată când împărăteasa rămase însărcinată și născu un fiu cu ochii negri cum e cărbunele și cu pielea albă ca spuma laptelui. I-au pus numele Făt-Frumos cu ochii negri.

Făt-Frumos creștea voios și se făcu un prinț foarte frumos. Timpul trecând venise vremea de însurătoare pentru Făt-Frumos. Se duse la grajdul palatului și luă de aici un cal puternic și voinic ca el.

Un împărat vecin avea o fată pe care o râvneau mulți voinici, dar nu era pe placul ei. Făt-Frumos își încercă norocul. Îl întâmpină împăratul vecin spunându-i:

- Ca să-ți dau fata mea în căsătorie trebuie să-mi aduci apă vie de pe Muntele Binecuvântat.

Făt-Frumos porni spre acel munte. Aici dădu peste trei zmei care făceau cu rândul de pază. Ca să poată lua apă, tre-

buia să prindă momentul când dorm. Se ascunse după o tufă de mărăcini și așteptă. Observă că în momentul când soarele este la amiaza, zmeul se întinde pe malul izvorului și pare a dormi.

Așteptă să se facă a doua zi și, când zmeul părea adormit, se duse la izvor să ia apă. Își umplu plosca cu apă, o puse bine la șold, dar zmeul tresări și îl observă. Începu lupta. Dar zmeul fiind derutat de starea lui de somn fu învins. Făt-Frumos plecă în grabă. La poalele muntelui a fost ajuns de ceilalți doi zmei.

- Până aici ți-a fost, voinice!

Făt-Frumos se uită fix în ochii zmeului mijlociu. Acesta înlemni. Culoarea neagră a ochilor lui Făt-Frumos îl imobiliză. Se uită și spre zmeul cel mic. La fel se întâmplă și cu acesta. Culoarea neagră a ochilor săi îi fu de mare ajutor.

Se întoarse la împăratul vecin și îi dădu apa vie. Mulțumit, împăratul îi dădu de nevastă pe fiica sa. Nunta ținuu trei zile și trei nopți. Poate mai ține și astăzi.

Făt-Frumos și Scorpia

Ababei Federica

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinară Violeta

A fost odată un împărat puternic care avea cel mai frumos castel. Lângă acest castel se afla o pădure vrăjită în care trăiau o mulțime de ființe întunecate. Stăpâna acestor creaturi era Scorpia.

Împăratul avea un fiu ce se numea Făt-Frumos. Primi învățătură aleasă. Într-o noapte cu lună plină, Făt-Frumos se uita pe fereastra și văzu cum creaturile întunericului au pătruns în curtea castelului pentru hrană pentru ele și stăpâna lor.

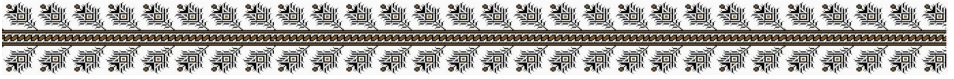
Făt-Frumos creșu și află că Scorpia furase fiica unui împărat de la capătul lumii. Se duse la tatăl său și îi spuse :

- Tată, vreau să salvez această fată și să o iau de soție.
- Fără ajutorul unui vrăjitor nu vei avea cale de izbândă.

La mare depărtare de palatul lor era un vrăjitor. Acesta i-a spus:

- Ca să te pot ajuta trebuie să-mi aduci un fir de păr din capul Scorpiei.

Făt-Frumos plecă în pădurea întunecată să-i aducă vrăjitorului cele spuse. Când ajunsese în apropierea locului unde stătea

Scorpia se dădu de trei ori peste cap și se transformă într-o rândunică. Se așeză pe ramura unui copac și privi cum Scorpia se puse la umbra acestuia pentru a se odihni. Când aceasta adormi, se apropie de ea și îi smulse trei fire de păr și zbură cât putu. Scorpia nu-și dădu seama de cele întâmplate și se culcă înapoi.

Făt-Frumos se duse la vrăjitor și îi duse firele de păr. Acesta îi făcu un leac și îi spuse:

- Să bei acest leac când ești față în față cu Scorpia.

Plecă spre pădurea în care trăia Scorpia. Aceasta îi ieși înaintea. Făt-Frumos bău leacul făcut de vrăjitor și suflă asupra acesteia. Scorpia se transformă în cenușă pe care vântul o risipi.

Făt-Frumos căuta fata răpită. O găsi închisă într-o colibă. O luă și duse acasă la părinții ei. Drept răsplată Făt-Frumos primi de nevastă fata răpită. Nunta ținu trei zile și trei nopți, cu mulți invitați, care mai de care mai vestit.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Făt-Frumos și pasărea rănită

Barabasa Dragoș Sergiu

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarul Violeta

Trăia odată ca niciodată un împărat care avea un fiu pe care îl chema Făt-Frumos. Crescuse și tot ce își dorea tatăl său îi oferea.

Într-o zi, Făt-Frumos plecă cu calul său în pădurea din apropierea palatului tatălui său. Descoperise la tulpina unui copac o pasăre cu un picior rănit. O luă, îi dădu apă, îi pansă rana și a mângâiat-o ușor. Deodată pasărea a început să vorbească:

- Smulge o pană din aripa mea dreaptă și păstrează-o. Când vei fi la necaz, să suflă asupra ei, iar eu voi veni neapărat.

Puse pana la loc sigur și-și continuă drumul. Vesel se întoar-se la palat. Tatăl său îi spuse că Împăratul Întunecat vrea să își mărite fata și ar fi bine să-și încerce norocul.

A doua zi porni spre palatul Împăratului Întunecat. Nu mare îi fu mirarea când împăratul îi spuse:

- Adu-mi un măr de aur din grădina zmeilor și apoi vom mai vedea.

Făt-Frumos se duse în căutarea mărului de aur. Se uită în stânga, se uită în dreapta, căutând cu privirea drumul pe care

trebuia să apuce. Merse trei zile și trei nopți până ajunse în preajma grădinii zmeilor. Aici se tupilă în spatele unui copac și băgă de seamă că acel copac, despre care îi spusese împăratul, se afla în mijlocul grădinii și era foarte înalt. Avea pe singură creangă trei mere. Se gândi cum să facă și își aduse aminte de pana primită de la pasărea rănită. Suflă asupra ei și apăru pasărea.

- Cu ce te pot ajuta?

- Cum să iau merele? Cei trei zmei stau lângă copac mereu?

- O dată pe săptămână doi dintre zmei pleacă să se scalde în izvorul de pe muntele îndepărtat. Trebuie să prinzi acel moment.

Se puse Făt-Frumos la pândă. Stătu o zi, stătu două, stătu și a treia zi. La amiaza celei de a treia zile, zmeul cel mare și cel mijlociu plecară exact cum a spus pasărea. Atunci Făt-Frumos se duse înspre copac, însă zmeul cel mic apăru:

- Ce credeai, muritorule, că lăsăm copacul nesupravegheat?

Și lupta se încinse. Făt-Frumos îl doborî pe zmeu, urcă în copac și reuși să ia mărul dorit. Dar, abia coborî din copac, și cei doi zmei plecați apărură. Făt-Frumos scoase pana și suflă asupra ei. Pasărea veni iară. Văzând primejdia îi transformă pe cei doi zmei în stană de piatră.

- Cine ești tu, pasăre măiastră?

- Sunt Sfânta Duminică și ajut pe cei cu inima bună. Acum du-te!

- Mulțumesc!

Făt-Frumos se întoarse la Împăratul Întunecat și îi dădu

mărul de aur. Impresionat acceptă pe Făt-Frumos drept soț al fiicei sale.

Și-am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o mare și gogonată minciună.

Floarea tinereții

Solomon Andreea Nicoleta

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarul Violeta

A fost odată un rege care avea o soție nespuse de frumoasă. Ei și-au dorit din toată inima un copil. După ani de rugăciune, regina născu o fată cu părul ca razele soarelui. Această fetiță fusese primită cu bucurie, chiar și ursitoarele iau dat în dar floarea tinereții.

La mare depărtare de palat trăia Gheonoaia, o vrăjitoare care ar fi vrut să aibă tinerețe veșnică. Ea s-a strecurat în palat și la un miez de noapte răpi prințesa. Nimeni nu i-a dat de urmă. Regele și regina au dat sfoară în țară ca cel ce va aduce fata înapoi va deveni moștenitorul tronului.

Anii s-au scurs cu nemiluita. Și nimeni nu a dat niciun semn. Între timp fata creștea, iar Gheonoaia se dădu drept mama ei. Fiind mare vrăjitoare ea știa că fata regelui trebuie să nu se lovească niciodată. Dacă s-ar fi lovit, floarea tinereții ar fi căzut din păr, iar ea ar fi îmbătrânit pe loc. Pentru a evita acest lucru, Gheonoaia trebuia să facă o vrajă prin care prințesa să fie învăluită mereu într-o aură, fără ca ea să-și dea seama. Ca să facă vraja avea nevoie de un fir de iarbă ferme-

cat de pe Muntele Încețoșat. A lăsat fata în grija unui cal și a plecat. Trei zile a durat drumul până la munte. A cules firul de iarbă și s-a întors. A făcut vraja și din acel moment fata regelui nu putea fi atinsă de nimic. Gheonoaia stătea fără grijă, chiar i-a dat voie fetei să se plimbe prin pădure cu calul credincios.

Prin pădure galopa Făt-Frumos la vânătoare. Văzând-o și-a adus aminte cum tatăl său îi spusese despre o fata a unui rege răpită de o vrăjitoare. A întrebat-o:

- Ce cauți o fată singură aici? A cui ești?

- Aici este casa mea. Sunt fata Gheonoaiei.

- Dar tu cum ai ajuns până aici? N-am văzut pe aici picior de om.

- Cum așa?

- Mama nu mi-a dat voie până acum să mă îndepărtez de casă.

Atunci Făt-Frumos își dădu seama că ea este fata regelui răpită.

- Vreau să o cunosc pe mama ta.

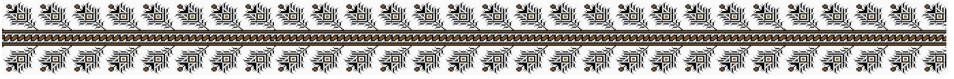
Nici bine nu isprăvi vorbă că Gheonoaia apărură. Fata de frică se ascunse după un copac.

- Cum ai cutezat să-mi calci tărâmul. Nu știi că eu sunt Gheonoaia cea vestită.

- Ba tocmai am aflat și mai știu că ai răpit fata regelui în urmă cu optsprezece ani.

Atunci între Făt-Frumos și Gheonoaie se încinse lupta. Gheonoaia era cât pe ce să-l doboare. Fata regelui auzi cele spuse

de Făt-Frumos și sări în ajutorul acestuia. În fuga calului părul ei se despleti, iar floarea tinereții căzu. Gheonoaia îmbătrâni pe loc și puterile ei se înjumătățiră.

Atunci Făt-Frumos o învinse, luă pe fata regelui și plecă. Se duse direct la palatul regelui. Regele și regina rămaseră fără lacrimi. Când au văzut fata s-au luminat, cerul a tresărit la strigătul lor de bucurie.

Făt-Frumos și fata regelui făcură nuntă mare, fiind chemați invitați din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. La nuntă au venit și ursitoarele fetei veghind la fericirea acestora.

Nunta ținu trei zile, poate mai ține și astăzi...

Făt-Frumos și firul de busuioc

Ioniță Giorgiana Daria

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinaru Violeta

A fost odată ca niciodată un împărat ce avea un fiu cu numele de Făt-Frumos. Ajuns la vârsta tinereții, Făt-Frumos îi spuse tatălui său că vrea să se însoare. Tatăl îi spuse că Împăratul Roș își mărită fata. Făt-Frumos își luă cele necesare și porni către tărâmurile Împăratului Roș. Merse cale lungă. Tovarăș de drum îi era calul. După șapte zile de mers ajunse.

- Măria Ta, am venit să cer mâna fiicei tale.

Împăratul Roș îl privi adânc și îi spuse că va trebui să îi aducă un smoc de păr din capul zmeului cu șapte capete. Făt-Frumos se învoi. Luă buzduganul dat de tatăl său și împreună cu calul său porni la drum. În timp ce mergea se porni o furtună grozavă. Zări o colibă și se îndreptă spre ea. Dădu să intre, când o bătrânică îl întâmpină.

- Ce te aduce pe aici, voinice?

- Caut zmeul cu șapte capete. Trebuie să-i duc Împăratului Roș un smoc de păr din capul zmeului ca să primesc mâna fetei lui.

- Ha, ha, ha! Crezi că vei reuși? Ca să ajungi la el trebuie să străbați pădurea fermecată de după muntele ce se vede în zare. La capătul acelei păduri se află tărâmul zmeului.

- Mulțumesc pentru cele spuse.

- Nu-mi mulțumi acum. Vei mai avea nevoie de mine. Eu sunt Scorpia, vrăjitoarea cea crudă și numai eu te pot duce acolo.

- Și ce-mi ceri în schimb?

- Adu-mi de la palatul tatălui tău calul cel mai slab și mai prăpădit.

Făt-Frumos fără să stea pe gânduri se duse acasă și intră în grajd. Căută cu ochii ce îi ceruse Scorpia. Găsi printre caii frumoși ai tatălui său o mârțoagă numai piele și os. Se apropie de el, îl mângâie, îi puse căpăstru și porni spre vestita Scorpie.

- Iată-! L-am adus.

- Bine.

Suflă spre mârțoaga adusă și acesta se transformă într-un cal puternic cu aripi. Scutură din cap și zise:

- Ce trebuie să fac, stăpână?

Făt-Frumos rămase uluit. Puterile Scorpiei erau de-a dreptul de vrăjitoare.

- Cu acest cal vei ajunge unde te-ai pornit. Însă mie să-mi aduci de pe tărâmul zmeului un fir de busuioc ce crește în grădina dinspre apus a palatului zmeului.

Făt-Frumos urcă pe spatele calului și acesta zbură ca gândul. Trecu peste pădurea fermecată. Ajunse pe tărâmul zmeului cu șapte capete. Calul se lăsă la tulpina unui copac împo-

vărat de ani și zise:

- Făt-Frumos, privește!

Făt-Frumos privi și atunci văzu zmeul în grădină dormind. Se tupilă pe lângă niște tufe și încet-încet ajunse lângă zmeu. Scoase sabia și ușor prinse o mână de păr din capul zmeului și-l tăia. Zmeul se trezi. Înfuriat urlă de se cutremurau zărilor. Se luară la luptă. Calul se apropie de Făt-Frumos și suflă asupra lui și zise:

- Dă-te de trei ori peste cap!

Făt-Frumos se dădu de trei ori peste cap și se transformă într-o albină și începu să-l înțepe pe zmeu. Acesta de durere fugi în pădurea fermecată. Albina se învârti de trei ori și redeveni Făt-Frumos. Luă firul de busuioc din grădina zmeului, urcă pe cal și porni spre casa Scorpiei. Dădu busuiocul acesteia. Aceasta îl puse în păr și deveni așa de frumoasă și tânără.

- Ce înseamnă asta?

- Sunt vrăjitoare și busuiocul ce mi l-ai adus îmi hrănește puterile. Și numai un voinic ca tine putea să ajungă la zmeu.

Făt-Frumos își luă calul său, lăsându-l pe cel înaripat Scorpiei și porni spre Împăratul Roș. Acesta văzând smocul de păr din capul zmeului cu șapte capete se bucură și încuviință căsătoria fiicei sale cu Făt-Frumos.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Făt-Frumos și pasărea fermecată

Bucatarie Elena Mădălina

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarie Violeta

A fost odată ca niciodată, la capătul lumii un împărat vestit care avea un băiat pe nume Făt-Frumos. Toată ziua căuta ceva nou să facă. Era iubit nespun de mult de tatăl și mama sa.

Într-o zi alergând prin codrul din apropierea palatului fu încântat de o pasăre viu colorată care cânta pe o creangă de arțar. Se uită la ea vrăjit. Venea zilnic să o vadă. Însă într-una din zile nu mai întâlnește pasărea. Se afundă cât mai mult în codrul întunecat ca să o caute, dar nimic. Mergând așa apăru în fața lui o arătare ciudată. Scoase buzduganul și se răsti:

- Cine ești?
- Sunt fiul zmeului cu trei capete.
- Ce cauți aici în apropierea casei mele?
- Știam de existența ta Făt-Frumos și voiam să te întâlnesc.
- Cum așa?

- Păi eu nu sunt hain cum este tatăl meu, vreau să-mi fii prieten, să-mi arăți lumea ta.

Făt-Frumos se gândi și-i zise:

- Nu-i rău să fim prieteni. Dar să am încredere în fiul unui zmeu?

- Pune-mă la încercare.

Se întâlneau zilnic și-și povesteau fel de fel de pozne pe care le-au făcut. Făt-Frumos îi povesti despre pasărea care l-a fermecat.

- Este fată de împărat. A fost transformată în pasăre de Vrăjitoarea cea Rea.

- Dar cum am putea-o ajuta?

- Ca să redevină om trebuie să apelezi la tatăl meu, zmeul cu trei capete.

- Mă vei ajuta?

- Fiindcă suntem prieteni da.

Fiul zmeului spuse tatălui său despre prietenia sa cu Făt-Frumos. Dar când află ce trebuie să facă se împotrivi:

- Nu-mi pun pielea în pericol pentru un biet muritor.

- Dar, tată este prietenul meu.

Zmeul stătu pe gânduri, bolborosi toată ziua, iar seara îi spuse fiului:

- Doar fiindcă ești fiul meu îl voi ajuta pe Făt-Frumos.

A doua zi Făt-Frumos veni la palatul zmeului.

Transformarea pasării în fată o poate face doar Vrăjitoarea cea Rea. Ea știe vraja. Ca să ajungi la ea ai nevoie de un cal năzdrăvan. Ți-l voi da pe-al meu. Acolo te vei descurca sin-

gur.

Făt-Frumos luă calul năzdrăvan și porni. Pe drum reapăru pasarea măiastră. Făt-Frumos îi spuse:

- Te voi ajuta să redevii ce ai fost și vreau să fii soția mea.

Pasărea rotea pe lângă el. Își smulse o pană din aripă și i-o dădu. După zile lungi de mers ajunse la Vrăjitoarea cea Rea. Aceasta simți miros de om și începu să cerceteze cu privirea zărilor. Calul năzdrăvan îl lăsă pe Făt-Frumos după un copac, iar el se transformă în muscă și începu să cerceteze zona. Văzu că vrăjitoarea era agitată. Se întoarse la Făt-Frumos și îi spuse.

Făt-Frumos se năpusti asupra vrăjitoarei. Aceasta scoase din buzunar un pieptene și-l aruncă în sus, iar Făt-Frumos fu prins într-o colivie uriașă.

- Ce cauți tu aici, muritorule?

- Pe tine?

- De ce?

- Vreau să transformi pasărea măiastră înapoi în fată.

- Nicidecum.

Calul năzdrăvan izbi cu picioarele colivia și reuși să o dărâme. Atunci Făt-Frumos ieși și începu lupta cu vrăjitoarea. Aceasta smulse un fir din părul ei și-l aruncă pe Făt-Frumos. Pe loc Făt-Frumos se transformă în stană de piatră. Calul năzdrăvan văzu asta prinse cu gura vrăjitoarea și o duse deasupra unei prăpastii. De frică aceasta îl făcu din nou om pe Făt-Frumos.

- Deci secretul tău este, de fapt, părul tău.

Și smulse un fir lung de păr din capul vrăjitoarei. Aceasta se vaită, îndreptându-se spre coliba sa. Aruncă în sus un papuc de-al ei și zise

- Acum să te văd, Făt-Frumos!

Crescu în fața lui Făt-Frumos un munte uriaș până la cer. Își aduse aminte că avea o pană de la pasărea măiastră. Mângâie muntele cu pana și acesta dispăru. Scăpă de vrăjitoare și se întoarse în pădurea de lângă palatul tatălui său. Pasărea îl aștepta. Pus firul de păr al vrăjitoarei pe ea și aceasta se transformă într-o prințesă frumoasă. O duse la tatăl său și îi spuse că aceasta este aleasa lui.

Se încinse nuntă mare care ținu trei zile și trei nopți. Poate mai ține și astăzi.

Făt-Frumos și crinul de argint

Dohotariu Diana Narcisa

Clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarul Violeta

A fost odată ca niciodată.

Trăiau odată un împărat și o împărăteasă care își doreau să aibă moștenitori. Timpul se scurgea pe nesimțite și împărăteasa născu o fată frumoasă foc. Fata era îngrijită cu mare drag. Ajunsă în pragul măritişului, fata era râvnită de mulți pețitori, dar niciunul pe placul ei.

Într-o zi sosi la palat un voinic chipeș care spuse că ar vrea mâna fetei de împărat. El era Făt-Frumos, fiul împăratului vecin.

- Ca să primești mâna fiicei mele trebuie să-mi aduci crinul de argint din grădina zmeilor.

Făt-Frumos își dădu seama că va vi greu, dar porni la drum. Trecu printr-o pădure întunecată. Se puse la umbra unui fag să se odihnească. Își scoase plosca cu apă și ceva de-ale gurii. Deodată se așeză pe umărul lui o pasăre. Făt-Frumos îi întinse câteva firimituri de pâine. Ea le mâncă. Turnă puțină apă într-o mână și-i dădu pasării să bea.

- Mulțumesc, Făt-Frumos! Ține acest puf din penele mele. Când vei avea nevoie, lipește-l de fruntea ta și eu voi veni să te ajut.

Puse puful în buzunar. Termină de mâncat și continuă drumul. Ajunse la poalele unui deal înalt. Îl urcă. Ajuns pe vârf văzu în valea de după deal tărâmul zmeilor. Se apropie cu grijă. În centrul văii erau o grădină plină cu fel de fel de flori. Nu știu ce să facă și lipi puful primit de la pasăre de frunte. Pasărea apăru și- spuse:

- Nu te apropia prea tare de grădină, pentru că mirosul florilor te va adormi. Ca să nu adormi când intri în grădină trebuie să fie miezul nopții. Atunci florile își ascund mirosul.

Făt-Frumos așteaptă miezul nopții și intră în grădină. Un zgomot puternic îl sperie. Era zmeul. Stătea de pază. Furios zmeul se aruncă asupra lui Făt-Frumos. Se luptară ore bune. Făt-Frumos știa că dacă răsare soarele mirosul florilor îl adorm. Așa că scoase puful și-l lipi pe frunte. Pasărea reapăru, se dădu de trei ori peste cap și-l prefăcu pe zmeu în copac. Atunci Făt-Frumos luă crinul de argint și plecă la palat.

- Împărate, am adus ce mi-ai cerut.

Uimit împăratul luă crinul de argint și-i dădu mâna fiicei sale lui Făt-Frumos. Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe.

Împărăteasa și vrăjitoarea din vis

Iacob Mădălina

Clasa a V-a B

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinarul Violeta

A fost odată un împărat vestit. Era proaspăt căsătorit, dar împărăteasa nu putea avea copii. Cei doi erau mârniți. Împăratul se hotărî să plece în căutarea unor leacuri. Degeaba umblă împăratul că leacuri nu găsi.

Într-o seară împărăteasa avu un vis cu o vrăjitoare care i-a spus că împăratul trebuie să călătorească peste nouă țări, până când va ajunge pe un câmp de mătase unde se află o fântână. Cine va bea apă din acea fântână își poate îndeplini orice dorință.

Împărăteasa îi povesti totul împăratului. Acesta nu stătu mult timp pe gânduri și porni la drum. Merse împăratul până când ajunse într-o pădure. O arătare se ivi în fața împăratului. Era Marele Zmeu.

- Încotro voinice? Cum cutezi să-mi calci ținutul?

Nici bine nu termină vorbă că se și luă la luptă cu împăratul. După trei zile de luptă împăratul învinse zmeul. Plecă lăsând ținutul Marelui Zmeu în urmă. I se făcu foame. Se așeză

la umbra unui copac. Pe când mânca, apăru din senin o broască care îi zise:

- Potolește-mi foamea cu bucățică de pâine, rogu-te!

Împăratul uimit că aceasta vorbește îi dădu o bucată de pâine. După ce ospătară amândoi, broasca îi dădu un fluier de argint spunându-i că, dacă va fi vreodată la vreun necaz, să fluiera din el și ea va apărea să-l ajute.

Mai merse împăratul și dădu peste un corb rănit la o aripă. Corbul îl rugă pe împărat să să-l ajute. Împăratul i-a pansat aripa, l-a hrănit. Corbul smulse o pană din aripa lui dreaptă și o dădu împăratului, zicându-i:

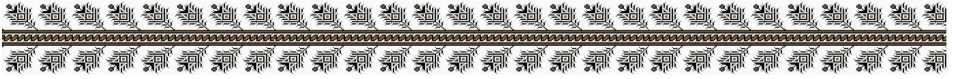
- Când vei fi la necaz, suflă asupra ei și eu voi veni să te ajut.

În drumul său, împăratul dădu peste o căsuță. Acolo locuia Sfânta Vineri. Ea părea bătrână și neputincioasă. Împăratul îi tăia lemne, i-a făcut focul, i-a dat să mănânce din bucatele ce le avea. Sfânta Vineri ascultă povestea împăratului și-i dădu un ulcior de aur. Își luă ziua bună și plecă.

Împăratul ajunsese lângă o întindere de apă mare cât vedeai. Se gândi cum să o treacă. Își aduse aminte de broască. Luă fluierul și cântă la el. Apăru un cal ca argintul cu aripi. Acesta îl duse în zbor spre câmpul de mătase.

Se auzi un zgomot. Apăru din senin un zmeu cu nouă capete cu o falcă-n cer și cu una în pământ. Calul ridică împăratul deasupra zmeului, iar acesta cu buzduganul îl nimici. Îndată a ajuns la fântâna dorințelor. Când se uită în ea, văzu că e foarte adâncă. Își aminti de pana corbului. Suflă asupra ei și apăru

corbul. Corbul luă ulciorul de aur primit de la Sfânta Vineri și coborî în adâncul fântânii. Umplu ulciorul și i-l aduse împăratului.

Se întoarse împăratul cu apa minune la împărăteasa sa. Aceasta bău apa. După nouă luni născu un prinț frumos care le încarcă viața de bucurie.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Prințesa și fiul croitoresei

Pomparău Mălina

Clasa a V-a B

Școala Gimnazială „Alecă Ivan Ghilia”

Profesor îndrumător: Grădinară Violeta

A fost odată ca niciodată.

A fost un rege foarte bogat care avea trei fete. Primele două erau căsătorite. Tatăl căuta un pretendent pe măsură pentru fata cea mică. Cum se apropia ziua de naștere a prințesei, regele hotărî să organizeze o petrecere mare, invitați fiind chemați din toate colțurile lumii. S-a decis ca petrecerea să țină trei zile și trei nopți pentru ca prințesa să vadă dacă se va alege cu un ales.

Întrucât prințesa își căuta o rochie perfectă, a mers împreună cu sora ei cea mare la un croitoreasă pricepută. Aceasta văzând fetele regelui în casa sa i-a spus fiului său să aducă materialele cele mai scumpe. El a adus un material din fir de aur. De îndată ce l-a văzut prințesa pe fiul croitoresei s-a îndrăgostit de el.

- Acesta este cel mai frumos material pe care îl avem, maiestate.

Prințesei i-a plăcut materialul și i-a cerut croitoresei să înceapă lucrul la rochie. Îi dădu indicații despre cum ar trebui

să arate rochia:

- Desigur, prințesă, va fi cum spuneți.

Numai că această croitoreasă era, de fapt, o vrăjitoare rea. Făcu rochia și puse pe poala ei o vrajă.

Între timp prințesa spuse tatălui ei s-a îndrăgostit de fiul croitoresei. Regele, fiind bun la suflet, îl invită la petrecerea fiicei sale și pe acesta pentru a-l cunoaște. În ziua petrecerii, prințesa se îmbracă cu rochia nouă, însă vraja funcționează. Ea s-a transformat într-o bătrână. A început să plângă. Împăratul văzând aceasta spuse:

- Cine va dezlega vraja va primi mâna fiicei mele.

Fiul croitoresei știe că mama sa a făcut acest lucru. Se duce la ea și o întrebă:

- De ce ai făcut acest rău? Cum va scăpa sărmana fată? Eu deja o iubesc.

La auzul faptului că fiul ei iubește fata regelui, croitoreasa înlemni. Îi spuse că această vrajă poate fi dezlegată doar cu apă vie de pe tărâmul zmeilor. Plecă în căutarea apei vii. Merse zile și nopți până ajunsese pe acest tărâm. Izvorul cu apă vie era păzit de un zmeu fioros. Simțind prezența unui muritor zmeul se aruncă în luptă. Se luptaseră până le sleiră puterile. Se opriră se bea apă. Fiul croitoresei prinse mai mult curaj și în cele din urmă învinse zmeul. Luă apa vie și o duse fiicei regelui.

- Am adus leacul.

Regele dădu apa vie să bea fiica sa și aceasta se transformă înapoi în prințesa cea frumoasă. Pentru binele făcut rege-

le încuviință căsătoria între fiica sa și fiul croitoresei.
Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

prof. Violeta GRADINĂRIU ing. Marius NISTOR

Ideea acestei cărți s-a ivit din dorința noastră de a sluji *CUVÂNTUL* scris. Animați de tărâmul poveștilor, elevii au pus în creații proprii personaje de basm cunoscute.

Făt-Frumos, zmeii, Sfânta Duminică, Prâslea, împărați, prințese, Muma Pădurii dau contur unei lumi în care atingerea imposibilului se întâmplă. Este o lume în care imaginația zburdă, caută indicii, țese suspans constructiv.

Profesor îndrumător
Grădinariu Violeta

ISBN 978-973-0-24871-5